

навчанні медичних працівників, обмеженні стійкості до протимікробних препаратів, зменшенні побічних явищ, пов'язаних з антибіотиками, зменшенні витрат на охорону здоров'я, зменшенні інфекцій *C. difficile*, зменшенні неналежного використання антибіотиків. Заходи щодо покращення практики призначення антибіотиків повинні бути спрямовані на рівень пацієнта (включаючи клінічну тяжкість, епідеміологічні впливи, супутні захворювання, попереднє застосування антибіотиків, попередню інфекцію, джерело інфекції) та рівень лікарні (наявність програм управління антибіотиками в лікарні, доступність місцевих рекомендацій та оновлених мікробіологічних даних, політика інфекційного контролю, структурні ресурси, освітня діяльність).

Висновки. Отже, неналежне використання антибіотиків сприяє зростанню резистентності мікроорганізмів, що є серйозною проблемою у хірургічних відділеннях по всьому світу. Для ефективної профілактики інфекцій у місці хірургічного втручання, антибіотики необхідно використовувати в комплексі з заходами інфекційного контролю. При виборі антибіотиків для профілактики та емпіричної терапії необхідно враховувати спектр дії проти ймовірних патогенів, час введення, та адекватне дозування.

ТАТУЮВАННЯ ЯК ФАКТОР ПОТЕНЦІЙНОГО ІНФЕКЦІЙНОГО ЗАРАЖЕННЯ

Косатенко Олександр

Науковий керівник: Кошова О.Ю.

Національний фармацевтичний університет, Харків, Україна

bsuga0818@gmail.com

Вступ. Сьогодні татуювання є одним із популярних способів самовираження, в останній час через повномасштабне вторгнення модною стала патріотична символіка. Однак, попри естетичні та символічні переваги, варто пам'ятати про можливі ризики. Одним із основних є інфікування, особливо у разі звернення до майстра, який не дотримується належних санітарно-гігієнічних норм. Це може призвести до серйозних ускладнень, що потребують медичного втручання.

Матеріали та методи. Бібліосемантичний аналіз наукової літератури, присвяченої проблемі ризикам інфікування при татуюванні.

Результати та обговорення. Насамперед слід визначити поняття татуювання. Це стійкий малюнок на шкірі людини який створюється шляхом введення фарбника в глибокі шари шкіри. З технічної точки зору, ця процедура передбачає ін'єкцію пігменту, що супроводжується порушенням цілісності шкірного покриву. У зв'язку з цим існує ризик інфікування, зокрема можливість

зараження інфекціями, що передаються через кров, такими як ВІЛ-інфекція, гепатит В і С.

Інфікування татуюванням є наслідком порушення техніки дезінфекції інструментів та недотримання правил безпеки. Виділяють два основних типи інфекцій: поверхневі що уражають лише зовнішній шар шкіри наприклад імпетиго та глибокий бактеріально інфекційний процес. Найпоширенішим проявом розвитку інфекції є висип навколо ділянки татуювання. Основними клінічними проявами інфікування є лихоманка, озноб; підвищена чутливість; збільшення лімфатичних вузлів; набряк; поява гнійних виділень; червоні плями та смуги навколо області малюнку. Серед збудників інфекційних ускладнень найпоширенішим є *Staphylococcus aureus*. Небезпека цього збудника полягає у його здатності до формування резистентності до антибіотиків, що ускладнює лікування. Потрапляння бактерій у кровотік може призвести до розвитку артрити або сепсису.

До можливих причини зараження під час процедури нанесення татуювання можна віднести такі порушення: використання забруднених інструментів, нестерильного чорнила або компонентів, що застосовуються в процесі. Джерелом інфекції може бути не лише саме чорнило, а й контейнер для його зберігання, а також вода, що використовується для розведення пігменту, якщо вона не є стерильною. Відсутність належної антисептичної обробки шкіри перед процедурою також підвищує ризик інфікування, оскільки може спричинити нерівномірне нанесення пігменту та уповільнене загоєння. Додатково інфікування може відбутися на етапі відновлення та загоєння татуювання, особливо у випадках, коли на попередніх етапах були допущені порушення, зазначені вище

Після аналізу причин зараження слід розглянути тактику діагностики та лікування інфекційних ускладнень. Для визначення збудника лікар може провести мікробіологічне дослідження, взявши мазок із ураженої ділянки або дослідивши гнійний вміст. Вибір лікування визначається тяжкістю патологічного процесу. При легких формах інфекції можливе амбулаторне лікування із застосуванням місцевих антибактеріальних засобів та ретельного догляду за ураженою ділянкою. У випадку більш вираженого інфекційного процесу може знадобитися системна антибактеріальна терапія, яка підбирається з урахуванням чутливості збудника. У більшості випадків лікування потребує призначення антибіотикотерапії, тривалість якої визначається залежно від тяжкості захворювання та клінічної динаміки пацієнта.

Висновки. Інфекційні ускладнення після нанесення татуювань зазвичай піддаються лікуванню, проте їх неправильне або несвоєчасне лікування може спричинити серйозні захворювання. З метою профілактики інфікування рекомендується обирати лише перевірені тату-салони, які суворо дотримуються санітарно-гігієнічних норм, регламенту стерилізації інструментів та забезпечують безпечні умови для клієнтів.

БІОПЛІВКИ *KLEBSIELLA PNEUMONIAE* ТА ЇХ РОЛЬ У ПАТОГЕНЕЗІ ЗАХВОРЮВАНЬ

Кочнева О. В.

Харківський національний медичний університет, м. Харків, Україна
elenakochneva@ukr.net

Вступ. Одним з небезпечних збудників гнійно-запальних процесів є *Klebsiella pneumoniae*. Ця бактерія здатна спричинити ранову інфекцію, пневмонії, захворювання сечовивідних шляхів та госпітальні інфекції. За деякими оцінками дослідників, вона є причиною кожної п'ятої смерті у світі від неефективності дії протимікробних препаратів. Унікальність цих мікроорганізмів полягає в їх надзвичайній стійкості, адже вони можуть зберігати близько 24 генів резистентності до антибіотиків одночасно, та здатності формувати біоплівки, які знижують ефективність антимікробних препаратів. Антибіотикорезистентність мікроорганізмів стає гострою проблемою сучасного сьогодення. Розуміння механізмів та факторів, які впливають на формування стійкості патогенів до протимікробних препаратів є вкрай необхідним для подолання цієї проблеми.

Мета дослідження – проаналізувати основні фактори патогенності збудників, які здатні впливати на формування біоплівок у *K. pneumoniae*.

Матеріали та методи. Під час дослідження були розглянуті сучасні науково-дослідні матеріали з використанням інформаційних Internet-ресурсів, публікацій фахових видань, медичної бази даних Medscape/PubMed за останні п'ять років.

Результати та обговорення. Відомо, що штами *K. pneumoniae* здатні утворювати біоплівки на абіотичних поверхнях, таких як медичні пристрої та катетери, та біотичних – таких як слизова оболонка дихальних шляхів, сечовивідних шляхів та шлунково-кишкового тракту. За даними провідних наукових дослідників встановлено декілька факторів, що сприяють утворенню біоплівок у *K. pneumoniae*. До них відносяться, серед іншого, полісахаридна капсула, наявність фімбрій та пілій, метаболізм заліза і присутність різних видів бактерій. Полісахаридна капсула є важливим захисним механізмом для бактерії, який інгібує активацію комплементу і запобігає бактеріальній опсонізації та фагоцитозу. На сьогоднішній день за допомогою секвенування генома та